

Над головою плине Рафаель,
вхопившись за смичок віолончелі,
перехопило дух у менестрелів —
ні звука з горла. Груді хоч прострель.

Співці кариатидами стоять,
бо де подітись з зрадними очима?
Сховалися за їхніми плечима
пиха і гонор. Стали і мовчать.

Мовчіть і начувайтесь. Бо струну
торкне смичок і раз, і два, і тричі
і раптом зойком вистрелить у вічі,
рятуючи од змиренного сну.

І вже не полічити давніх тріщин
на полотні. Часу не полічить.
Лиш кожен звук, лиш кожен рух ловить
і чуть — кімната вищає і вищає,

і вже здасться — ледве вхопить зір.
Пливе митець, простерши руки-крила,
і темінь у ногах провалля вирила —
не упади. Дивися вгору й вір.

Дивися й вір. Увіруй в торжество
віолончельних звуків серед тиші.
Нехай хоч розпач поривом привіншує,
і рвись вперед з зневірою удвох.

Покіль ти крила-руки не розкрилиш,
з душі не вирвеш моторошний крик

чуття, котрого не назве язык,
чуття, котрого у словах не виллеш.